

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10517/2023
10.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Надежде Видић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2276/22 од 25.10.2022. године, у седници одржаној 10.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2276/22 од 25.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца ГГ изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2276/22 од 25.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 540/21 од 16.05.2022. године, исправљена решењем истог суда П 540/21 од 29.09.2022. године, ставом првим, другим, четвртим и петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца ББ, АА, ГГ и ДД да се обавезе тужена да им на име накнаде штете због повреде права на имовину услед правноснажно досуђених а неисплаћених минималних зарада за период од 01.04.2011. до 30.06.2012. године по пресуди Основног суда у Чачку П1 676/12 и решења о извршењу И 2615/13 а које потраживање је признато у стечајном поступку Привредног суда у Чачку Ст 16/18, исплати износе од по 412.380,41 динар са законском затезном каматом од 12.02.2021. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ВВ да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због повреде права на имовину услед правноснажно досуђених а неисплаћених минималних зарада за период од 01.04.2011. до 30.06.2012. године по пресуди Основног суда у Чачку П1 693/12 и решења о извршењу И 1493/13 а које потраживање је признато у стечајном поступку Привредног суда у Чачку Ст 16/18, исплати износ од 390.964,41 динар са законском затезном каматом од 12.02.2021. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом шестим изреке, обавезани су тужиоци да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплате укупан износ од 9.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2276/22 од 25.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П 540/21 од 16.05.2022. године, исправљена решењем истог суда П 540/21 од 29.09.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац ГГ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23). Наиме, побијана пресуда у складу је са закључком Врховног касационог суда донетим на седници Грађанског одељења од 02.11.2018. године, да Република Србија одговара за материјалну штету настала због потпуног или делимичног извршења правноснажних извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним и државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. У конкретном случају није утврђена повреда тужиоачевог права на суђење у разумном року. Из изнетих разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 11.02.2021. године, а вредност предмета спора је 412.380,41 динар.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић